

GORDON PROTI KOMISIJI
SODBA SODIŠČA (četrti senat)
z dne 22. decembra 2008*

V zadevi C-198/07 P,

katere predmet je pritožba na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložena 6. aprila 2007,

Donal Gordon, prej uradnik Komisije Evropskih skupnosti, stanujoč v Bruslju (Belgija),
ki ga zastopajo J. Sambon, P.-P. Van Gehuchten in P. Reyniers, odvetniki,

pritožnik,

druga stranka v postopku je

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata J. Currall in H. Krämer, zastopnika,
z naslovom za vročanje v Luxembourg, u

tožena stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta, sodnica, E. Juhász (poročevalec), G. Arestis in J. Malenovský, sodniki,

generalni pravobranilec: Y. Bot,
sodni tajnik: R. Grass,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi
16. oktobra 2008

izreka naslednjo

Sodbo

- ¹ D. Gordon s pritožbo zahteva razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 7. februarja 2007 v zadevi Gordon proti Komisiji (T-175/04, še neobjavljena v ZOdl. JU, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to, prvič, razsodilo, da ni treba več odločati o ničnostni tožbi, ki jo je vložil pritožnik zoper odločbo Komisije Evropskih skupnosti z dne 11. decembra 2003 (v nadaljevanju: sporna odločba), s katero je bila zavrnjena pritožba zoper odločbo z dne 28. aprila 2003, s katero je bilo potrjeno njegovo karierno ocenjevalno poročilo (v nadaljevanju: KOP) za

obdobje od 1. julija 2001 do 31. decembra 2002, ker ni imel pravnega interesa, in, drugič, zavrglo kot nedopusten njegov predlog za povračilo škode, ki naj bi jo utrpel.

Pravni okvir

Določbe o ocenitvi uradnikov

- 2 Na podlagi člena 43 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), v različici, ki se je uporabljala v času nastanka spornih dejstev, se najmanj enkrat na dve leti za vsakega uradnika, razen za tiste iz razredov A 1 in A 2, pripravi periodično poročilo o sposobnostih, učinkovitosti in vedenju v službi, kakor predvidi vsaka institucija v skladu s členom 110 Kadrovskih predpisov.

- 3 Komisija je 26. aprila 2002 izdala sklep o splošnih določbah za izvajanje člena 43 Kadrovskih predpisov (v nadaljevanju: splošne določbe za izvajanje) in sklep o splošnih določbah za izvajanje člena 45 Kadrovskih predpisov. Tako je bil uveden nov sistem ocenjevanja. Iz prehodnega pravila, uzakonjenega v členu 4(1) teh določb, izhaja, da prvo ocenjevalno obdobje po novem sistemu zajema obdobje od 1. julija 2001 do 31. decembra 2002.

- 4 Na podlagi člena 5(3) splošnih določb za izvajanje člena 45 Kadrovskih predpisov uradnik načeloma napreduje, kadar vsota točk za delovno uspešnost, ki ustrezajo oceni KOP, in prednostnih točk, dodeljenih v skladu s členi 6, 7 in 9 navedenih splošnih določb, v enem ali več obdobjih preseže „prag za napredovanje“.
- 5 Postopek ocenjevanja uradnikov, priprava KOP in njegovo izpodbijanje so v glavnem urejeni v členih 7 in 8 splošnih določb za izvajanje.
- 6 Člen 7(2) navedenih določb določa, da „pri formalnem razgovoru osebe na zadevnem delovnem mestu z ocenjevalcem ob koncu ocenjevalnega obdobja ocenjevalec oceni učinkovitost, sposobnost, ki jo je prikazal, in njegovo obnašanje v službi; pogovorita se o izobraževalnih potrebah in nadaljnjem razvoju njegove kariere [...] Ta formalni letni razgovor je temeljna kadrovska dolžnost ocenjevalca“.
- 7 Na podlagi člena 7(5) velja, da „[...] če oseba na zadevnem delovnem mestu ni zadovoljna z vsebino poročila, o tem nemudoma obvesti ocenjevalca in v razdelku, komentarji“ zaznamuje svojo željo po pogovoru s potrjevalcem, pri čemer navede razloge za svojo prošnjo. V roku petih delovnih dni potrjevalec organizira razgovor z zadevno osebo z namenom sklenitve sporazuma; na podlagi razgovora potrjevalec poročilo bodisi spremeni bodisi potrdi in ga ponovno pošlje zadevni osebi. Ta nato v roku petih delovnih dni poročilo sprejme s tem, da ga podpiše/parafira in pošlje ocenjevalcu, ki ga nemudoma podpiše/parafira [...].

- 8 Člen 7(6) določa, da „[č]e oseba na zadevnem delovnem mestu ni zadovoljna z odločitvijo potrjevalca, lahko od njega zahteva, da v petih delovnih dneh predloži zadevo paritetnemu odboru za ocenjevanje, kot to določa člen 8“.
- 9 Člen 8(5) splošnih določb za izvajanje določa, da „[č]eprav odbor ne more prevzeti vloge ocenjevalcev pri ocenjevanju dela zadevne osebe, preveri, ali je bilo poročilo pripravljeno pravično, objektivno in v skladu z običajnimi ocenjevalnimi pravili. Prav tako preveri, ali so bili pravilno upoštevani postopki [glede razgovora(-ov), rokov itd.] V ta namen opravi posvetovanja, ki jih šteje za potrebna“.
- 10 V členu 8(7) teh določb je navedeno, da „[m]nenje odbora za ocenjevanje, o katerem so obveščeni oseba na zadevnem delovnem mestu, ocenjevalec in potrjevalec, se pošlje drugostopenjskemu ocenjevalcu. V roku treh delovnih dni ta potrdi ali spremeni poročilo, nato pa ga pošlje zadevni osebi. Kadar drugostopenjski ocenjevalec ne upošteva priporočil v mnenju paritetnega odbora za ocenjevanje, svojo odločitev utemelji. Kopija poročila se pošlje paritetnemu odboru za ocenjevanje. Poročilo se tako šteje za dokončno“.

Določbe glede uradnikov s priznano invalidnostjo

- 11 V členu 53 Kadrovske predpise je določeno:

„Če invalidska komisija ugotovi, da za uradnika veljajo določbe člena 78, se ta samodejno upokoji zadnji dan meseca, v katerem organ za imenovanja [(v nadaljevanju: OI)] prizna njegovo trajno nezmožnost za delo.“

12 V členu 78 Kadrovskih predpisov je določeno:

„Uradnik ima, tako kakor je predvideno v členih od 13 do 16 Priloge VIII, pravico do invalidske pokojnine v primeru popolne trajne invalidnosti, zaradi katere ne more opravljati nalog delovnega mesta v svojem kariernem razredu.

[...]“

13 S Prilogo VIII h Kadrovskim predpisom so uvedene spremembe pokojninskega sistema. Besedilo členov od 13 do 16 njenega poglavja 3 z naslovom „Invalidska pokojnina“ se glasi:

„Člen 13

Ob upoštevanju določb člena 1(1) ima uradnik, mlajši od 65 let, ki ga invalidska komisija kadar koli v času pridobivanja pokojninskih pravic spozna za popolnega trajnega invalida, kar mu onemogoča opravljati naloge delovnega mesta v njegovem kariernem razredu in mora zato prenehati delati v Skupnostih, ves čas trajanja take nezmožnosti

pravico do invalidske pokojnine, kot določa člen 78 Kadrovskih predpisov. Invalidska in starostna pokojnina se ne izplačujeta sočasno.

Člen 14

Uradnik pridobi pravico do prejemanja invalidske pokojnine prvi dan koledarskega meseca, ki sledi njegovi upokojitvi po členu 53 Kadrovskih predpisov.

Če nekdanji uradnik ne izpolnjuje več pogojev za plačilo pokojnine, ga je treba ponovno zaposliti na prvem praznem delovnem mestu v njegovi kategoriji ali službi, ki ustreza njegovemu kariernemu razredu, če zanj izpolnjuje pogoje. Če odkloni ponujeno delovno mesto, ohrani pravico do ponovne zaposlitve na naslednjem prostem delovnem mestu v svoji kategoriji ali službi, ki ustreza njegovemu kariernemu razredu, ob upoštevanju istih določb; če odkloni drugič, se od njega lahko zahteva, da odstopi; v tem primeru se uporabijo določbe člena 16 Priloge VIII.

Če umre nekdanji uradnik, ki prejema invalidsko pokojnino, ta upravičenost preneha ob koncu koledarskega meseca, v katerem je umrl.

Člen 15

Dokler nekdanji uradnik, ki dobiva invalidsko pokojnino, ne dopolni 60 let starosti, ga institucija lahko napoti na občasne zdravniške preglede, s katerimi preveri, ali še izpolnjuje pogoje za izplačevanje pokojnine.

Člen 16

Če se nekdanji uradnik, ki je prejemal invalidsko pokojnino, ponovno zaposli v matični instituciji ali v drugi instituciji Skupnosti, se obdobje, v katerem je prejemal invalidsko pokojnino, upošteva pri izračunu starostne pokojnine, pri čemer mu ni treba plačati zaostalih prispevkov.“

Dejansko stanje

¹⁴ Upoštevana dejstva so opisana v točkah od 7 do 12 izpodbijane sodbe tako:

„7 Tožeča stranka je bila ob vložitvi tožbe uradnik razreda LA 5, zaposlen v generalnem direktoratu (GD) Komisije ‚Prevajanje‘.

- 8 11. marca 2003 zvečer je tožeča stranka prejela KOP za obdobje od 1. julija 2001 do 31. decembra 2002. 12. marca 2003 dopoldne je potrjevalcu izrazila željo po pogovoru z njim v skladu s členom 7(5) [splošnih določb za izvajanje]. Nato je popoldne vzela dopust za dva dni in pol. Istega dne je potrjevalec navedeno KOP potrdil, še prej pa je nanj pripisal opombo, da ,ni [bilo] mogoče organizirati [razgovora, ki ga je zahtevala tožeča stranka], ker je zadevna oseba 12. [marca] 2003 popoldne odšla na dopust‘.
- 9 Potrjevalec je 25. marca 2003 opravil razgovor s tožečo stranko. Istega dne se je na zahtevo tožeče stranke sestal paritetni odbor za ocenjevanje [...] POO je 11. aprila 2003 predložil svoje mnenje. V tem mnenju je navedeno, da ,[paritetni odbor za ocenjevanje] ugotavlja, da formalni razgovor ni bil opravljen, [in] zato [...] priporoča drugostopenjskemu ocenjevalcu, naj od potrjevalca zahteva, da opravi navedeni formalni razgovor‘. Potrjevalec je 14. aprila 2003 s tožečo stranko opravil še en razgovor.
- 10 Tožeča stranka in drugostopenjski ocenjevalec sta se sestala 25. aprila 2003. Drugostopenjski ocenjevalec je 28. aprila 2003 predložil svojo odločbo. Potrdil je zadevno KOP z navedbo, da ,je bilo pojasnjeno, da je [tožeča stranka] izrazila željo po formalnem razgovoru 12. marca [2003], vendar ta ni bil opravljen, ker je zadevna oseba vzela dopust [...] in zaradi začetnega roka za končanje ocenjevanja (15. marec 2003)‘, ter da ,je pozneje potrjevalec opravil dva razgovora s tožečo stranko, in sicer 25. marca in 14. aprila 2003‘. Drugostopenjski ocenjevalec je v sporočilu z istega dne posredoval svojo odločitev predsedniku paritetnega odbora za ocenjevanje. V tem sporočilu je navedel razloge, zaradi katerih formalnega razgovora, ki ga je zahtevala tožeča stranka, ni bilo mogoče organizirati, ter dodal, da ,so bile pripombe potrjevalca oblikovane [...] ob upoštevanju teh dejstev in razlogov, ki jih je navedla

zadevna oseba, ter po posvetu z njeno neposredno nadrejeno osebo'. Poleg tega je omenil, da ,je potrjevalec organiziral dva formalna razgovora 25. marca 2003 [...] in 14. aprila 2003'.

11 Tožeča stranka je 25. julija 2003 na podlagi člena 90 Kadrovskih predpisov vložila pritožbo zoper odločbo z dne 28. aprila 2003, s katero je bil potrjeno KOP tožeče stranke. [OI] je zavrnil to pritožbo s [sporno odločbo], ki je bila tožeči stranki posredovana 2. februarja 2004 [...]

12 Na podlagi ugotovitev invalidske komisije z dne 1. februarja 2005, s katerimi je bila tožeča stranka spoznana za ,popolnega trajnega invalida, kar ji onemogoča opravljati naloge delovnega mesta v njenem razredu', je OI z odločbo z dne 15. februarja 2005 odločil, da se tožeča stranka ,upokoji in je upravičena do invalidske pokojnine, določene v skladu z določbami člena 78, tretji pododstavek [...], Kadrovskih predpisov'. Ta odločba je začela veljati 28. februarja 2005.“

Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

15 Tožeča stranka je 7. maja 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje zoper sporno odločbo vložila odškodninsko tožbo in ničnostno tožbo.

- 16 Komisija je 1. marca 2005 predlagala, naj se postopek glede ničnostne tožbe ustavi, ker tožeča stranka, ki se je upokojila zaradi popolne trajne nezmožnosti za delo, nima več pravnega interesa za postopek zoper zadevno KOP, saj je v skladu s sodno prakso edini namen KOP zagotoviti osnovo za prihodnje odločitve glede njene kariere. Prav tako je izpodbijala dopustnost odškodninske tožbe. Z odločbo Sodišča prve stopnje z dne 10. junija 2005 sta bila odločanje o predlogu za ustavitev postopka in odločitev o stroških pridržana.
- 17 V izpodbijani sodbi je Sodišče prve stopnje odločilo o predlogu za ugotovitev ničnosti sporne odločbe in o zahtevi za odškodnino ter nazadnje o predlogu za ukrepe procesnega vodstva, ki jih je zahtevala tožeča stranka.

Odločitev Sodišča prve stopnje o ničnostni tožbi

- 18 Sodišče prve stopnje je razsodilo, da ni treba odločati o tožbi za ugotovitev ničnosti sporne odločbe iz razlogov, navedenih v točkah od 27 do 39 izpodbijane sodbe:

„27 Po eni strani je treba opozoriti, da čeprav se pravni interes, s katerim je pogojena dopustnost tožbe, presoja v času, ko je ta vložena (sodba Sodišča z dne 16. decembra 1963 v zadevi Forges de Clabecq proti Visoki oblasti, 14/63, Recueil, str. 719, 748, in sklep [Sodišča prve stopnje z dne 30. novembra 1998] v zadevi N proti Komisiji, [T-97/94, RecFP, str. I-A-621 in II-1879,] točka 23), to ne more preprečiti ugotovitve Sodišča prve stopnje, da ni več treba odločati o tožbi, če tožeča stranka, ki je najprej imela pravni interes, izgubi ves osebni interes za razglasitev ničnosti [izpodbijane] odločbe zaradi dogodka, ki se je pripetil po vložitvi navedene tožbe. Da lahko tožeča stranka nadaljuje tožbo za razglasitev ničnosti odločbe, mora namreč ohraniti osebni interes za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 24. aprila 2001 v zadevi Torre in drugi proti Komisiji, T-159/98, RecFP, str. I-A-83 in II-395, točka 30; z dne 31. maja 2005 v zadevi

Dionyssopoulou proti Svetu, T-105/03, [ZOdl. JU, str. I-A-137 in II-621,] točka 18, in z dne 8. decembra 2005 v zadevi Rounis proti Komisiji, T-274/04, [ZOdl. JU, str. I-A-407 in II-1849,] točki 21 in 22). Poleg tega mora tožeča stranka v skladu z ustaljeno sodno prakso upravičiti obstoječ in dejanski interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta, tako da mora – če interes, na katerega se sklicuje, zadeva prihodnji pravni položaj – dokazati, da je ta položaj že oškodovan (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 17. septembra 1992 v zadevi NBV in NVB proti Komisiji, T-138/89, Recueil, str. II-2181, točka 33; z dne 14. aprila 2005 v zadevi Sniace proti Komisiji, T-141/03, ZOdl., str. II-1197, točka 26, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 17. oktobra 2005 v zadevi First Data in drugi proti Komisiji, T-28/02, [ZOdl., str. II-4119,] točki 42 in 43).

- 28 Po drugi strani, kar zadeva tožbe za razglasitev ničnosti KOP, je treba opozoriti, da je KOP notranji dokument, katerega prvi namen je v rednih časovnih presledkih zagotoviti upravi informacije o tem, kako njeni uradniki opravljajo dolžnosti (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 3. julija 1980 v zadevi Grassi proti Svetu, 6/79 in 97/79, Recueil, str. 2141, točka 20, in Sodišča prve stopnje z dne 28. maja 1997 v zadevi Burban proti Parlamentu, T-59/96, RecFP, str. I-A-109 in II-331, točka 73), in ki ima za uradnika pomembno vlogo v poteku njegove kariere, zlasti glede premestitev in napredovanj. Iz tega izhaja, da KOP načeloma vpliva na interes ocenjene osebe samo, če ima ta oseba pred seboj še kariero, to je do dokončnega prenehanja dela. Zato po tem prenehanju dela uradnik nima interesa za vložitev ali nadaljevanje tožbe zoper KOP, v katerem je ocenjen, razen če dokaže obstoj posebne okoliščine, ki upravičuje osebni in dejanski interes za doseg razglasitve ničnosti (glej v tem smislu zgoraj navedena sklep N proti Komisiji, točka 26, in sodbo Dionyssopoulou proti Svetu, točka 20).

29 V tem primeru Komisija trdi, da je tožeča stranka, preden je bila upokojena na podlagi člena 78 Kadrovskih predpisov, zaradi popolne trajne invalidnosti dokončno prenehala delati in je v skladu z zgoraj navedeno sodno prakso izgubila interes za nadaljevanje tožbe. Vendar pa tožeča stranka meni, da se navedena sodna praksa v tem primeru ne uporablja zaradi dveh razlogov. Prvič, v tem primeru naj ne bi šlo za dokončno prenehanje dela, saj je mogoče, da se v skladu s členom 14 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom ponovno zaposli, če bi ji to dopuščalo zdravstveno stanje. Drugič, njena upokojitev je bila obvezna in je nastopila po vložitvi te tožbe. Po njenem mnenju bi morala v teh okoliščinah imeti njena pravica do sodnega varstva prednost pred drugimi vidiki in ji omogočiti sodbo o zakonitosti izpodbijanega KOP. Zato meni, da ima še vedno osebni in dejanski interes za razglasitev ničnosti navedenega KOP.

30 Prvič, kar zadeva vprašanje dokončnosti prenehanja dela v primeru upokojitve zaradi popolne trajne invalidnosti, je treba poudariti, da je zakonodajalec – čeprav je v členu 14 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom predvidena možnost ponovne zaposlitve uradnika, ki je upravičen do invalidske pokojnine – popolno trajno invalidnost zasnoval zato, da se z njo konča kariera zadevnega uradnika. Tako je v členu 53 Kadrovskih predpisov določeno, da ‚[č]e invalidska komisija ugotovi, da za uradnika veljajo določbe člena 78, se samodejno upokoji zadnji dan meseca, v katerem [OI] prizna njegovo trajno nezmožnost za delo‘. V členu 47 Kadrovskih predpisov so med vzroke za dokončno prenehanje dela uvrščene vse oblike upokojitve, skupaj z upokojitvijo zaradi popolne trajne invalidnosti. Tako je navedena invalidnost v zakonodaji obravnavana, kar zadeva dokončnost ali nedokončnost prenehanja dela, ki jo vsebuje, enako kot drugi vzroki za prenehanje dela, o katerih dokončnosti ni dvoma, kot so odstop, odpust zaradi nesposobnosti ali odstranitev z delovnega mesta.

- 31 Iz tega izhaja, da se v sistemu Kadrovskih predpisov za upokojitev zaradi popolne trajne invalidnosti v smislu členov 53 in 78 šteje, da se z njo kariera uradnika načeloma konča. Tako se razlikuje od bolniškega dopusta iz člena 59 Kadrovskih predpisov, ki ne vpliva na nadaljevanje kariere uradnika, ki začasno ne more opravljati svojega dela.
- 32 Sodišče prve stopnje zato meni, da v skladu z zgoraj navedeno sodno prakso upokojitev tožeče stranke na podlagi člena 78 Kadrovskih predpisov vpliva na njen interes za doseg razglasitve ničnosti izpodbijanega KOP, saj je bila njena kariera v instituciji načeloma dokončno prekinjena.
- 33 Argument tožeče stranke v zvezi z morebitno ponovno zaposlitvijo na podlagi člena 14 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom ne vpliva na to stališče. Treba je namreč opozoriti, da mora tožeča stranka upravičiti obstoječ in dejanski interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta in da mora – če interes, na katerega se sklicuje, zadeva prihodnji pravni položaj – dokazati, da je bil ta položaj že oškodovan. Vendar pa je treba ugotoviti, da je ponovna zaposlitev tožeče stranke v službi Komisije samo možnost, katere uresničitev je v tem trenutku negotova. Tako gre samo za hipotetični interes, ki torej ne zadostuje za ugotovitev, da bi, če izpodbijani KOP ne bi bil razglašen za ničnega, to vplivalo na pravni položaj tožeče stranke (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 21. januarja 1987 v zadevi Strogili proti Računskemu sodišču, 204/85, Recueil, str. 389, točka 11).
- 34 Drugič, kar zadeva dejstvo, da je bila upokojitev tožeče stranke obvezna in je nastopila po vložitvi te tožbe, je treba najprej poudariti, da je Sodišče prve stopnje že imelo priložnosti za odločanje, da uradnik, ki je prenehal delo na podlagi odpusta zaradi nesposobnosti ali odstranitve z delovnega mesta, ki je postala dokončna na podlagi pravnega postopka, nima interesa za razglasitev ničnosti svojega

ocenjevalnega poročila (zgoraj navedeni sklep N proti Komisiji, točka 27, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 21. februarja 2006 v zadevi V proti Komisiji, T-200/03 in T-313/03, [ZOdl. JU, str. I-A-2-00015 in II-A-2-00057,] točka 184). Iz sodne prakse tako izhaja, da je vprašanje, ali je prenehanje dela prostovoljno ali ne, nepomembno za presojo o obstoju pravnega interesa. V zvezi s časom upokojitve glede na datum vložitve tožbe je treba poudariti tudi, da iz sodne prakse, navedene v točki 27, izhaja, da če izguba pravnega interesa nastopi po vložitvi tožbe, to Sodišču prve stopnje ne more preprečiti ugotovitve, da o tožbi ni več treba odločati (sodba [Sodišča prve stopnje z dne 13. decembra 1990] v zadevi Moritz proti Komisiji, [T-20/89, Recueil, str. II-769,] točka 16; ter zgoraj navedeni sodbi Dionyssopoulou proti Svetu, točka 18, in Rounis proti Komisiji, točka 21).

35 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba ugotoviti, da naj sprememba izpodbijanega KOP, ki jo želi tožeča stranka, načeloma ne bi vplivala na njeno kariero, ki se je končala 28. februarja 2005. Torej mora tožeča stranka dokazati obstoj posebne okoliščine, ki upravičuje ohranitev osebnega in dejanskega pravnega interesa za razglasitev ničnosti (zgoraj navedeni sklep N proti Komisiji, točki 26 in 27).

36 Treba je poudariti, da tožeča stranka z izpodbijanjem dokončnosti prenehanja dela ne navaja nobene posebne okoliščine v smislu zgoraj navedenega sklepa N proti Komisiji. Po drugi strani tožeča stranka trdi, da bi bilo treba priznati njen interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega KOP za zagotovitev spoštovanja njene pravice do učinkovitega sodnega varstva.

37 V zvezi s tem zadostuje poudarek, da pravica do učinkovitega sodnega varstva vsebuje le pravico, da se sodišču predložijo tisti akti institucij Skupnosti, ki vplivajo na interes tožeče stranke in ji škodijo (glej v tem smislu sklepa Sodišča z dne 1. oktobra 2004 v zadevi Pérez Escolar proti Komisiji, C-379/03 P, [...], točki 41 in 42, in Sodišča prve stopnje z dne 2. junija 2003 v zadevi Forum 187 proti Komisiji, T-276/02, Recueil, str. II-2075, točka 50). Vendar je treba v tem primeru ugotoviti, da zaradi upokojitve v tem trenutku in dokler ne bi bila ponovno zaposlena, tožeči stranki ne škodita ne [sporna] odločba ne izpodbijano KOP. Iz tega sledi, da je treba sklepati – pri čemer v tej fazi ni treba odločiti o upoštevnosti tožnikovega argumenta, ki bi ga ta navedel v podporo morebitni tožbi, če bi ga Komisija ponovno zaposlila –, da pravica tožeče stranke do učinkovitega sodnega varstva ne more pomeniti tudi pravice, da doseže odločanje Sodišča prve stopnje o predlogu za razglasitev ničnosti.

38 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da tožeča stranka ni zagotovila dokaza o obstoječem in dejanskem pravnem interesu. Torej o predlogu za razglasitev ničnosti zadevnega KOP ni več treba odločati.

39 Kar zadeva predlog, naj Sodišče prve stopnje razsodi o nezakonnosti splošnih določb za izvajanje in prehodnega priročnika ali trenutno veljavnih določb, je treba opozoriti, kot je tožeča stranka sama navedla, da je ta predlog ugovor nezakonnosti, dan v okviru predloga za razglasitev ničnosti. Zato o tem ni treba odločati.“

Odločitev Sodišča prve stopnje o zahtevi za odškodnino

- 19 Sodišče prve stopnje je zavrglo zahtevo za odškodnino kot nedopustno zaradi razlogov, navedenih v točkah od 42 do 45 izpodbijane sodbe:

„42 Treba je opozoriti, da morata biti v skladu s členom 21 Statuta Sodišča, ki se uporablja za postopek pred Sodiščem prve stopnje na podlagi člena 53, prvi pododstavek, tega Statuta, in členom 44(1)(c) Poslovnika Sodišča prve stopnje v vsaki tožbi navedena predmet postopka in kratek povzetek tožbenih razlogov. Za izpolnitev teh zahtev mora tožba za nadomestilo škode, ki naj bi jo povzročila institucija Skupnosti, vsebovati elemente, s katerimi je mogoče opredeliti ravnanje, ki ga tožeča stranka očita instituciji, razloge, zaradi katerih tožeča stranka meni, da obstaja vzročna zveza med tem ravnanjem in škodo, ki jo je domnevno utrpela, ter naravo in obseg te škode. Po drugi strani predlog, katerega namen je pridobiti kakršno koli odškodnino, ne vsebuje zahtevane natančnosti in ga je treba zato obravnavati kot nedopustnega (sodba Sodišča z dne 2. decembra 1971 v zadevi Zuckerfabrik Schöppenstedt proti Svetu, 5/71, Recueil, str. 975, točka 9; sklepa Sodišča prve stopnje z dne 1. julija 1994 v zadevi Osório proti Komisiji, T-505/93, RecFP, str. I-A-179 in II-581, točka 33, in [z dne 15. februarja 1995] Moat proti Komisiji, [T-112/94, RecFP, str. I-A-37 in II-135,] točka 32).

- 43 V tem primeru tožeča stranka zahteva le odškodnino za nadomestilo škode, povzročene njeni karieri, zdravju in blagostanju, brez višine zneska in dovolj natančne navedbe elementov, ki bi omogočali opredelitev obsega škode. Njena tožba v resnici ne vsebuje drugih podrobnosti v zvezi s tem, razen dejstva, da ,je

očitna napaka pri presoji in zloraba pooblastil potrjevalca močno škodovala prihodnosti kariere tožeče stranke' ter da ,je to škodovalo njenemu duševnemu stanju in zdravju in dodatno ogrozilo prihodnost njene kariere'.

- 44 Čepprav je Sodišče prve stopnje že priznalo, da v posebnih okoliščinah v tožbi ni nujno navesti natančnega obsega škode in višine zneska zahtevanega nadomestila (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1990 v zadevi Automec proti Komisiji, T-64/89, Recueil, str. II-367, točke od 75 do 77, in z dne 20. septembra 1990 v zadevi Hanning proti Parlamentu, T-37/89, Recueil, str. II-463, točka 82), je treba opozoriti, da v tem primeru tožeča stranka ni ne dokazala ne navedla, da take okoliščine obstajajo (glej v tem smislu zgoraj navedena sklepa Osório proti Komisiji, točka 35, in Moat proti Komisiji, točka 37).
- 45 V zvezi z nepremoženjsko škodo je treba še poudariti, da tožeča stranka ni podala nobene ocene te škode, poleg tega pa Sodišču prve stopnje ni omogočila presoje njenega obsega in narave. Kadar se zahteva nadomestilo nepremoženjske škode, naj gre za simbolično zahtevo ali namen pridobiti dejansko odškodnino, mora tožeča stranka natančno opisati naravo zatrjevane nepremoženjske škode v zvezi z očitanim ravnanjem Komisije in, čeprav približno, ovrednotiti to škodo v celoti (zgoraj navedeni sklep Moat proti Komisiji, točka 38, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 29. januarja 1998 v zadevi Affatato proti Komisiji, T-157/96, RecFP, str. I-A-41 in II-97, točka 38).“

Odločitev Sodišča prve stopnje glede predloga za ukrepe procesnega vodstva, ki jih je zahteval pritožnik

- 20 Sodišče prve stopnje je razsodilo, da predlog pritožnika, naj Komisija predloži več dokumentov, in sicer zapisnik o srečanjih paritetnega odbora za ocenjevanje, dva najboljše in dva najslabše ocenjena KOP o uradnikih v njegovi enoti v obdobju od 1. julija 2001 do 31. decembra 2002 ter dokument z uradnimi količinskimi normami prevajalskih enot za navedeno obdobje, za rešitev spora ni pomemben in ga je zato treba zavrniti.

Predlogi strank pred Sodiščem

- 21 Pritožnik predlaga Sodišču, naj:
- izpodbijano sodbo razveljavi in odloči o vloženi tožbi;

 - ugotovi osebni interes pritožnika glede njegovega KOP neodvisno od interesa uprave v zvezi s tem;

- ugotovi, da je invalidnost po definiciji spremenljivo stanje ter da jo za tako šteje in kot tako obravnava zdravstvena služba Komisije;

- pritožniku prizna pravico do sodnega varstva, kar zadeva njegovo KOP;

- podredno, ugotovi njegovemu predlogu za odškodnino in mu dodeli iz tega naslova 1,5 milijona EUR, in

- Komisiji naloži plačilo stroškov.

22 Komisija predlaga, naj se pritožba zavrne in pritožniku naloži plačilo vseh stroškov.

Pritožba

23 Pritožnik v utemeljitev pritožbe navaja štiri pritožbene razloge. Prvi trije utemeljujejo pritožbo v delu, v katerem je naperjena zoper odločitev Sodišča prve stopnje o ničnostni

tožbi, četrti pa v delu, ki je naperjen zoper odločitev Sodišča prve stopnje o zahtevi za odškodnino.

Pritožbeni razlogi glede odločitve Sodišča prve stopnje o tožbi za ugotovitev ničnosti sporne odločbe

Trditve strank

- 24 Pritožnik trdi, da je izpodbijana sodba pravno nepravilna v delih, v katerih je Sodišče prve stopnje ugotovilo, prvič, da ima ocenjeni uradnik interes za KOP samo, če ima pred seboj še kariero, drugič, da popolna trajna invalidnost pomeni dokončno prenehanje dela, in tretjič, da s pravico do učinkovitega sodnega varstva ni podeljena pravica do tožbe zoper sporno odločbo.
- 25 Prvič, trdi, da je Sodišče prve stopnje nepravilno uporabilo pravo, ker ni upoštevalo natančne funkcije KOP.

26 Pritožnik trdi, da sodna praksa, na katero se je Sodišče prve stopnje oprlo v točki 28 izpodbijane sodbe, ni več upoštevana v delu, ki se nanaša na stari sistem ocenjevanja, ki je veljal do leta 2003 in na podlagi katerega je imelo ocenjevalno poročilo pri napredovanju le postransko vlogo. Veljavni sistem ocenjevanja je aritmetično povezan z napredovanjem ali odpustom in ima pomembnejšo vlogo pri kariernem napredovanju ali nazadovanju. Pritožnik meni, da v novem sistemu ni primerno opredeliti kot „interni“ dokument, ki ima objektivno pomembne posledice. Poleg tega vloga uradnika v postopku ocenjevanja ne more biti drugotnega pomena glede na vlogo uprave.

27 Drugič, pritožnik trdi, da je Sodišče prve stopnje nepravilno uporabilo pravo, ko se je zmotilo glede posledic invalidnosti. Sodišče prve stopnje je namreč razložilo invalidnost kot dokončno stanje. Iz člena 14 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom pa jasno izhaja, da je invalidnost spremenljivo stanje, kar se izraža tudi v praksi, da invalide običajno pregleda zdravstvena služba Komisije na vsaki dve leti.

28 Pritožnik dalje poudarja, da medtem ko mu je bila odločba o upokojitvi zaradi invalidnosti izdana 15. februarja 2005 za dve leti, mu jo je zdravstvena služba Komisije v letu 2007 omejila na eno leto, kar naj bi izkazovalo, da možnost njegove ponovne zaposlitve ni le hipotetična, torej je imel obstoječ in dejanski interes za ugotovitev ničnosti sporne odločbe.

29 Tretjič, pritožnik trdi, da Sodišče prve stopnje ni upoštevalo posledic splošnega načela učinkovitega sodnega varstva.

- 30 Pritožnik navaja, da v tem primeru zdravniki niso izključili možnosti, da je bila njegova invalidnost poklicnega izvora. Vendar je invalidska komisija raje počakala na mnenje pristojnih organov – ki naj bi bilo po njenem mnenje Sodišča prve stopnje –, preden bi se opredelila o tej zadevi. Dejstvo, da Sodišče prve stopnje ni odločilo o vsebini zadeve, pomeni, da je položaj zaustavljen tako z vidika pritožnika kot z vidika zdravstvene službe Komisije in invalidske komisije.
- 31 Vendar odločitev o tem, ali je invalidnost poklicnega izvora, narekuje natančne pogoje, pod katerimi se lahko pritožnik ponovno zaposli na svojem delovnem mestu ali, v nasprotnem primeru, na podlagi katerih se določi višina njegove invalidske pokojnine. Pritožnik meni, da se v teh okoliščinah ne more trditi, da je njegov pravni interes zgolj hipotetičen in da bi bilo treba o tem odločati le v primeru ponovne zaposlitve.
- 32 Pritožnik trdi, da ker je pravica do sodnega varstva temeljna pravica, se zakonske določbe in pravni elementi zadevnega primera ne morejo razlagati in uporabljati strogo.
- 33 Pri prvem pritožbenem razlogu Komisija izpodbija trditev pritožnika, da naj bi bila obrazložitev Sodišča prve stopnje v točki 28 izpodbijane sodbe neupoštevna, ker se nanaša na sistem ocenjevalnih poročil, ki se je uporabljal pred letom 2003, namesto na veljavni sistem.
- 34 Komisija primarno trdi, da se zadevno KOP nanaša na obdobje pred letom 2003, in sicer obdobje med 1. julijem 2001 in 31. decembrom 2002. Zato domneva, da se pritožnik dejansko sklicuje na sistem ocenjevalnih poročil, uveden z julijem 2001.

35 Komisija trdi, da je vedno obstajala povezava med ocenjevanjem uradnikov in njihovim napredovanjem. Tako naj bi bilo še dandanes, saj so upoštevne določbe novih Kadrovskih predpisov, sprejetih leta 2004, ohranjene v poglavju z naslovom „Poročila, povišanje v stopnji in napredovanje“. Po mnenju Komisije naj bi bilo ocenjevalno poročilo neuporabno brez povezave med ocenjevanjem in napredovanjem uradnikov. Meni, da pritožnik ni ne podal nobenega resnega argumenta, niti se ni skliceval na kakršno koli domnevno pomembno spremembo v predpisih, niti ni v utemeljitev svojega mnenja omenil morebitnega novega razvoja sodne prakse.

36 Glede drugega pritožbenega razloga glede posledic odločbe o upokojitvi zaradi invalidnosti Komisija navaja, da se je pritožnik omejil na sklicevanje na člen 14 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom, brez vsakršne omembe njihovih členov 53 in 78. Vendar kot izhaja iz izpodbijane sodbe, se člen 14 ne more razlagati ločeno. Kadrovski predpisi jasno razlikujejo med, po eni strani, začasno invalidnostjo (člen 59) in, po drugi strani, trajno invalidnostjo (člen 53). Medtem ko z začasno invalidnostjo nastopi pravica do bolniškega dopusta, trajna invalidnost vodi do upokojitve zadevnega uradnika.

37 Komisija ocenjuje, da je dejstvo, da je zdravstvena služba obnovila svojo odločbo glede invalidnosti pritožnika za eno leto in ne za dve leti, neupoštevno pri presoji pomembnosti invalidnosti. Obdobje med zdravstvenimi pregledi ne more biti sprejeto kot merilo pri odločitvi, ali je invalidnost uradnika začasna ali trajna. Zato kadar primer invalidnosti spada v člen 78 Kadrovskih predpisov, bi jo bilo treba šteti za trajno. Poleg tega, ne glede na člen 14 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom, bi bilo treba invalidnost obravnavati kot trajno, dokler ta traja.

- 38 Glede tretjega pritožbenega razloga o neupoštevanju pravice do učinkovitega sodnega varstva Komisija trdi, da temelji na napačni premisi. V nasprotju s trditvami pritožnika Sodišče prve stopnje ni pristojno, da se opredeli o izvoru invalidnosti, ki je bila ugotovljena v njegovem primeru. Komisija trdi, da gre za vprašanje iz pristojnosti zdravstvene stroke, torej zdravnika OI ali zdravstvene komisije, v skladu s členom 19 in naslednjimi splošnih določb za izvajanje člena 73 Kadrovskih predpisov. Iz tega izhaja, da v primeru, ko je invalidska komisija pridržala odločitev o izvoru te invalidnosti do podaje mnenja „pristojnega organa“, ta komisija s tem ne misli na izpodbijano sodbo, temveč na mnenje zdravstvenega organa.
- 39 Komisija dodaja, da je imel pritožnik vedno možnost začeti postopek na podlagi člena 73 Kadrovskih predpisov za določitev, ali je navedena invalidnost poklicnega izvora. Zato v zvezi s tem nikakor ni bil prikrajšan za sodno varstvo.
- 40 Komisija še navaja, da niti Sodišče prve stopnje pritožnika ni prikrajšalo za sodno varstvo glede zadevnega KOP, saj ne izključuje popolnoma možnosti, da bi imel pritožnik pozneje v primeru, da bi se ponovno zaposlil, interes poročilo izpodbijati.

Presoja Sodišča

- 41 Primarno je treba poudariti, da ima Komisija, kot vse institucije Skupnosti, posebno obveznost preglednosti glede poročila, povišanja in napredovanja svojih uradnikov,

katere spoštovanje je zagotovljeno s formalnim postopkom, uvedenim s členoma 43 in 46 Kadrovskih predpisov.

42 S tega vidika je KOP pomemben dokument pri ocenjevanju osebja, zaposlenega v institucijah, saj omogoča oceno sposobnosti, učinkovitosti in vedenja uradnika, kot je navedeno v členu 43 Kadrovskih predpisov. To poročilo se sestavi najmanj enkrat na dve leti za vsakega uradnika, kakor predvidi vsaka institucija v skladu s členom 110 Kadrovskih predpisov.

43 Dalje, kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 49 sklepnih predlogov, je KOP vrednostna ocena njegovih nadrejenih o tem, kako je ocenjeni uradnik opravil svoje naloge in o njegovem vedenju v službi v zadevnem obdobju.

44 Treba je navesti, prvič, da je KOP, neodvisno od njegove prihodnje uporabnosti, pisni in formalni dokaz o kakovosti dela uradnika. Taka ocena ni le opis nalog, opravljenih v zadevnem obdobju, temveč tudi presoja osebnih odlik, ki jih je ocenjena oseba prikazala v poklicnem življenju.

45 Tako je vsak uradnik upravičen zahtevati pravično in ustrezno oceno svojega dela. Zato se uradniku v skladu z učinkovitim sodnim varstvom v vsakem primeru prizna pravica izpodbijati zadevni KOP, bodisi zaradi njegove vsebine bodisi ker ni bilo pripravljeno v skladu s pravili, ki jih določajo Kadrovski predpisi.

- 46 Drugič, čeprav se uradnik, ki mu invalidska komisija prizna trajno nezmožnost za delo, samodejno upokoji, kot je predvideno v členih 53 in 78 Kadrovskega predpisa, se položaj takega uradnika razlikuje od položaja uradnika, ki je dosegel upokojitveno starost, odstopil ali bil odpuščen, ker gre za spremenljiv položaj.
- 47 Uradnik, ki je dosegel tako invalidnost, lahko pozneje spet začne delati v instituciji Skupnosti v skladu s členom 16 Priloge VIII h Kadrovskega predpisa. S tega vidika je treba splošno določbo člena 53 Kadrovskega predpisa brati skupaj s posebnimi določbami členov od 13 do 15 Priloge VIII h Kadrovskega predpisa. Dejavnost uradnika, ki mu je priznana invalidnost, je le odložena, njegov prihodnji položaj v instituciji pa je podrejen stanovitnosti razmer, ki so upravičile to invalidnost in ki se lahko redno preverjajo.
- 48 V tej zadevi vsi potrebni pogoji za upravičenje samodejne upokojitve pritožnika zaradi popolne trajne invalidnosti v skladu s členom 13 Priloge VIII h Kadrovskega predpisa niso bili dokončno izpolnjeni. To je podkrepljeno z dejstvom, da je zdravstvena služba Komisije, zadolžena za preučitev invalidnega položaja pritožnika, obnovila izjavo o njegovi invalidnosti 31. januarja 2007 le za dodatno leto in ne za dve leti, kot je bilo v primeru začetne odločbe invalidske komisije z dne 1. februarja 2005. To dokazuje, da možnost ponovne zaposlitve pritožnika ni le hipotetična, temveč zelo realna.
- 49 Če se lahko uradnik, ki mu je priznana trajna invalidnost, ki se šteje za popolno, ponovno zaposli v institucijah, ima pravico, enako pravici dejavnega uradnika, in sicer da se mu pripravi KOP pravično, objektivno in v skladu z običajnimi ocenjevalnimi pravili.

50 Ob domnevi ponovne zaposlitve je KOP uporabno pri napredovanju uradnika znotraj njegove službe ali institucij Skupnosti. Gre za konkreten in formalen dokaz njegove sposobnosti in izkušenj v instituciji, na katerega se lahko sklicuje. Nadrejenim tudi omogoča primerjanje sposobnosti kandidatov za morebitno napredovanje ali premestitev.

51 Tako je treba ugotoviti, da uradnik v položaju popolne trajne invalidnosti v skladu s členoma 53 in 78 Kadrovskih predpisov ohrani interes izpodbijanja KOP.

52 Ker iz izjave o popolni trajni invalidnosti D. Gordona ni mogoče sklepati, da se nekega dne ne bi mogel ponovno zaposliti v institucijah Skupnosti, torej ni mogoče izključiti, da bi se lahko skliceval na zadevno KOP po morebitni ponovni zaposlitvi v teh institucijah.

53 Glede na gornje premisleke je treba ugotoviti, da sta prva pritožbena razloga utemeljena. Zato je treba izpodbijano sodbo razveljaviti v delu, v katerem je odločeno, da o zahtevi za razglasitev ničnosti sporne odločbe ni več treba odločati, ne da bi bilo treba preučiti tretji pritožbeni razlog, za katerega ni verjetno, da bi povzročil širšo razveljavitev sodbe.

Pritožbeni razlog glede odločitve Sodišča prve stopnje o zahtevi za odškodnino

Trditve strank

- 54 Pritožnik trdi, da je Sodišče prve stopnje nepravilno razsodilo, da je njegova zahteva za odškodnino nedopustna, ker ni natančno opisal narave in obsega škode. Navaja, da v skladu s sodno prakso Sodišča prve stopnje, citirano v izpodbijani sodbi sami, v določenih okoliščinah ni nujno v tožbi opredeliti natančnega obsega škode in oštevilčiti zneska zahtevane odškodnine.
- 55 Pritožnik tudi trdi, da ni nikoli pričakoval ali zahteval odločitve o odškodnini ob neobstoju odločitve o ničnostni tožbi. Navaja, da si je v svojem odgovoru pred Sodiščem prve stopnje izrecno pridržal pravico začeti kateri koli postopek z namenom pridobitve nadomestila zaradi utrpljene škode glede na sodbo Sodišča prve stopnje, ki je bila pričakovana.
- 56 Pritožnik meni, da bi bilo treba zaradi posebnih okoliščin in zapletenosti njegovega položaja odločiti o škodi šele po tem, ko bo Sodišče odločilo o ničnostni tožbi.
- 57 Vendar pa trdi, da če Sodišče ugotovi, da je bil pritožnik dejansko žrtev nepravilne ocene in velike krivice ter da je bila s tem povzročena nepopravljiva škoda za njegovo kariero, odškodnina v višini 1,5 milijona EUR ne bi bila pretirana.

58 Komisija trdi, da je možnost razrešitve obveznosti, da se v tožbi opredeli natančen obseg utrpljene škode, izjema. Iz točke 44 izpodbijane sodbe izhaja, da je Sodišče prve stopnje menilo, da v primeru pritožnika to ni tako. Komisija meni, da pritožnik pred Sodiščem prve stopnje ni navedel najmanjšega elementa, ki bi mu omogočal, da se izogne splošnemu pravilu. Dalje naj pritožnik v pritožbi ne bi navedel, v čem se je Sodišče prve stopnje motilo, ko je uporabilo to splošno pravilo. Komisija iz tega sklepa, da je argument pritožnika izpostavljen novemu ugovoru nedopustnosti zaradi neobstoja obrazložitve, ki bi podprla mnenje pritožnika.

59 Komisija poleg tega ugovarja trditvi pritožnika, da Sodišče prve stopnje ne bi smelo odločati o škodi, ker naj bi pritožnik naznanil namen, da pozneje sproži ločen postopek z namenom pridobitve odškodnine za domnevno utrpljeno škodo. Ta zahtevek naj z dokumentacijo v postopku na prvi stopnji ne bi bil utemeljen.

Presoja Sodišča

60 Treba je ugotoviti, da je Sodišče prve stopnje zavrnilo zahtevo za odškodnino kot nedopustno, ker je, prvič, pritožnik zahteval le odškodnino za nadomestilo škode, povzročene njegovi karieri, zdravju in blagostanju, brez višine zneska in dovolj natančne navedbe elementov, ki bi omogočali opredelitev obsega te škode, in, drugič, ker pritožnik poleg tega glede nepremoženjske škode ne le ni podal ocene te škode, temveč Sodišču prve stopnje niti ni omogočil presoje njenega obsega in narave.

- 61 V zvezi s tem je treba navesti, da vprašanje, ali je pritožnik znesek uveljavljane odškodnine dovolj utemeljil, zahteva presojo dejanskega stanja, ki ni v pristojnosti Sodišča, ki le nadzira, ali se z izpodbijano sodbo spoštuje pravo (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 15. februarja 1996 v zadevi Buralux in drugi proti Svetu, C-209/94 P, Recueil, str. I-615, točka 21).
- 62 Poleg tega in kot je navedel generalni pravobranilec v točki 78 sklepnih predlogov, je predlog za vsoto 1,5 milijona EUR odškodnine v primeru, če bi Sodišče obravnavalo vsebino spora, nov predlog v smislu člena 113 Poslovnika Sodišča, ki ga je treba razglasiti za nedopustnega.
- 63 Zato je treba pritožbo pritožnika razglasiti za nedopustno v delu, v katerem izpodbija zavrnitev njegove zahteve za odškodnino s strani Sodišča prve stopnje.

Tožba pred Sodiščem prve stopnje

- 64 V skladu s členom 61, prva alineja, drugi stavek, Statuta Sodišča velja, da če Sodišče razveljavi odločitev Sodišča prve stopnje, lahko Sodišče samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje. Tako je v tem primeru glede ničnostne tožbe.

Trditve strank

65 Pritožnik predlaga, naj se za nično razglasi sporna odločba, s katero je bila zavrnjena njegova pritožba zoper odločbo z dne 28. aprila 2003, s katero je bilo potrjeno njegovo KOP za obdobje od 1. julija 2001 do 31. decembra 2002.

66 V podporo tej tožbi se pritožnik sklicuje na tri tožbene razloge, med katerimi se prvi nanaša na bistveno kršitev postopka in kršitev pravic do obrambe.

67 V zvezi s tem pritožnik navaja, da je bilo v notranjem pritožbenem postopku zoper njegovo KOP storjenih več nepravilnosti. Zlasti trdi, da se druga faza tega postopka, sestavljena iz pregleda formalnih in vsebinskih zahtev tega KOP, ki ga opravi paritetni ocenjevalni odbor, ni odvijala pravilno.

68 Tako naj bi se ta odbor pri pregledu omejil na postopkovni vidik in zanemaril vsebino. Ker formalni razgovor s potrjevalcem KOP ni bil opravljen, naj bi navedeni odbor predlagal, naj se ta razgovor opravi. Spis pritožnika naj po tem razgovoru ne bi bil vrnjen istemu odboru, da bi še ta presodil, ali je bilo KOP pripravljeno pravično, objektivno in v skladu z običajnimi ocenjevalnimi pravili, kot to določa člen 8(5) splošnih določb za izvajanje.

- 69 Pritožnik trdi, da je ta izpust velika nepravilnost v notranjem pritožbenem postopku. Po eni strani naj bi bil paritetni ocenjevalni odbor zaradi svoje sestave edini pritožbeni organ, v okviru katerega lahko člani osebja, ki opravljajo enake naloge kot pritožnik, ocenijo njegovo poročilo. Poleg tega naj bi imelo mnenje tega odbora veliko težo, tako da mora drugostopenjski ocenjevalec, če ne upošteva tega mnenja, svojo odločitev utemeljiti.
- 70 Komisija trdi, da pritožnikov argument ne more temeljiti na dejstvu, da se je paritetni ocenjevalni odbor omejil na ugotovitev neopravljenega razgovora s potrjevalcem KOP, ker pritožnik sam ni obvestil POO, da je bil ta razgovor opravljen 25. marca 2003.

Presoja Sodišča

- 71 Iz dokumentacije spisa izhaja, da paritetni ocenjevalni odbor ni odločil o vsebini zadevnega KOP, moral pa bi to storiti, kjer mu je predložen spor kot v tej zadevi. Ta odbor je v svojem mnenju, ki je bil drugostopenjskemu ocenjevalcu posredovan 11. aprila 2003, le ugotovil, da formalni razgovor s potrjevalcem, v nasprotju s členom 7 splošnih določb za izvajanje, ni bil opravljen.
- 72 Tako se drugostopenjski ocenjevalec ne more opredeliti o notranji pritožbi pritožnika z dne 28. aprila 2003, saj paritetni ocenjevalni odbor sam ni podal mnenja o vsebini zadevnega KOP, tako da slednje ni bilo dokončno.

73 Kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 96 sklepnih predlogov, je drugostopenjski ocenjevalec s presojo v odločbi z dne 28. aprila 2003 pritožnikovo pravico do pritožbe pri paritetnem ocenjevalnem odboru obravnaval kot navadno formalnost. Vendar če ta odbor odloča o sporu, je preučitev vsebine zadevnega KOP pomembna formalnost, ker je po eni strani navedeni odbor edini organ v ocenjevalnem postopku, v katerem so predstavniki osebja, in ker mora po drugi strani drugostopenjski ocenjevalec upoštevati njegovo mnenje.

74 Torej dejstvo, da se paritetni ocenjevalni odbor ni opredelil o vsebini zadevnega KOP v skladu s členom 8 splošnih določb za izvajanje, pomeni bistveno kršitev postopka priprave KOP, s čimer so ogrožene pravice pritožnika.

75 Zato je treba, ne da bi bilo treba določiti o drugih pritožbenih razlogih v podporo ničnostni tožbi, sporno odločbo razglasiti za nično.

Stroški

76 Člen 122 Poslovnika določa, da če je pritožba utemeljena in če Sodišče samo dokončno odloči o sporu, odloči tudi o stroških.

77 Na podlagi člena 69(2) tega poslovnika, ki se uporablja za pritožbeni postopek na podlagi njegovega člena 118, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. D. Gordon je predlagal, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, in ker ta s pritožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov obeh postopkov.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

- 1. Sodba Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 7. februarja 2007 v zadevi Gordon proti Komisiji (T-175/04) se razveljavi v delu, v katerem je Sodišče prve stopnje navedlo, da ni treba odločati o ničnostni tožbi D. Gordona.**
- 2. Pritožba se zavrže kot nedopustna v delu, v katerem se ugovarja zavrnitvi odškodninske tožbe v navedeni sodbi Sodišča prve stopnje.**
- 3. Odločba Komisije Evropskih skupnosti z dne 11. decembra 2003, s katero je bila zavrjnena pritožba D. Gordona zoper odločbo z dne 28. aprila 2003, s katero je bilo potrjeno pritožnikovo karierno ocenjevalno poročilo za obdobje od 1. julija 2001 do 31. decembra 2002, se razglasi za nično.**

- 4. Komisiji Evropskih skupnosti se naloži plačilo stroškov D. Gordona pred Sodiščem Evropskih skupnosti in Sodiščem prve stopnje Evropskih skupnosti.**

Podpisi